

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi vjeroučitelji!

Ovaj broj Kateheze posvetili smo sakramentu svećeničkog reda. Time smo nastavili svoj plan koji smo zacrtali prije dvije godine: teoretsko-praktična obrada sakramenata. Istini za volju, i neki su se drugi naši časopisi bavili problematikom sakramenata. Ipak, pristup je bio drukčiji. Time ne želimo isključiti hvalevrijednost dosadašnjih nastojanja. Naprotiv, mi smo nad njima razmišljali i usvojili ono što je za naša polazišta bilo shodno, a ostalo prepustili kao specifično dotičnom časopisu.

Koliko god da svjetska teološka literatura obiluje studijama i prilogima o svećeništvu općenito, kod nas je, na žalost, naišla na dosta male odjeke. Nekoliko knjižica naših autora, nekoliko prijevoda, te materijali nekih skupova jedini su „izvori” koji su stavljeni na raspolaganje našem čitatelju. Tim je više Uredništvo Kateheze osjetilo potrebu da se pozabavi svećeništvom pod što širim vidom. Jasno, to nas je pomalo uvelo u vode o kojima se ne može striktno govoriti kao o katehetsko-pastoralnim vodama. Ušli smo u taj rizik svjesno, ne bojeći se da ćemo ponoviti priloge koji su bili već negdje drugdje prije objavljeni. Svi su oni originalni na svoj način i svi doprinose bilo teoretskom, bilo praktičnom nastojanju u nas oko opće svećeničke problematike.

Što se tiče koncepcije ovoga broja Kateheze, moglo bi se reći da je svećenički lik promatran pod dva vida: s jedne strane teološki građen na liturgijsko-biblijskim temeljima, s druge pak strane pedagoški, koji je uz čisto pedagoške kriterije protkan socio-psihološkim uvjetovanostima. Ovi su nas prilozi ponovno doveli do zaključka da ne postoji ozbiljan katehetsko-pastoralni pristup bez poštivanja načela interdisciplinarnosti. Zato smo nastojali uvažiti kod nas neke ljude koji su o ovoj tematici već objavili svoje priloge a nisu katehetičari, moleći ih da se ponovno „svrstaju” u istraživače. Oni su se rado odazvali na naš poziv, pa im i ovom prilikom izričemo svoj prijateljski HVALA, slaveći Gospodina za sve širi krug suradnika i simpatizera svega onoga što bi moglo doprinijeti boljoj spoznaji katehetsko-pastoralne problematike u nas.

Koliko god se s jedne strane osjeća neka vrsta „zamrlosti” na području pojedinih teoloških disciplina, ipak, s druge strane, pastoralna praksa motivira i objedinjuje. Možda je to i zbog toga

jer nas sve i na istom mjestu boli, a zakonitost boli jest da svraća pažnju, da okuplja i zbližuje. Tako se nađoše na okupu i teolozi, i psiholozi, i katehetcari, i „ljudi iz prakse” razmišljajući svaki na svoj način, iz svog kuta gledanja, nastojeći, koliko je to bilo moguće, misliti na ono što muči „kolegu” s druge strane te tako doprinositi rješenju našeg zajedničkog problema. Jasno je da time problem još uvijek nije konačno riješen, ali se ne može reći da se ne rješava. Rješenje je, ne znam da li na žalost ili na radost, ipak konkretna stvar, zato ne postoji davanje „gotovih rješenja”, nego postavljanje općih načela koja jednom, kad su dobro u praksi primijenjena, mogu pomoći i konkretnim rješenjima. Ovakvo razmišljanje pomalo je okosnica ne samo ovdje objavljenih priloga nego manje-više svih crkvenih dokumenata na kojima smo mi ovdje gradili. Nije to bijeg od odgovornosti u sferi „mudrovanja”, nego jednostavno logika samog problema.

Ovdje je riječ o konkretnim ljudima s konkretnim bilo osobnim, bilo zajedničkim problemima. Ako bi naši prilozi trebali biti posve konkretni, onda bi to značilo da bi ih trebalo biti ne samo onoliko koliko je konkretnih ljudi nego onoliko koliko svako konkretan čovjek ima svojih konkretnih problema. Pokušavati tako pristupiti stvari, znači već unaprijed zaći u bez-izlaznu situaciju i, zapravo, ne kazati ništa, ili, u krajnjem slučaju, kazati jako malo.

Tuđe rješenje može biti za mene rasvjetljenje, ali ni u kojem slučaju „moje” rješenje. Ako bi to bilo tako, onda stavljam pod pitanje sebe samog, svoju originalnost i neponovljivost, koja je ipak u meni Božja datost i za koju sam ja, ako smijem tako kazati, pred Bogom odgovoran. Time ne želim reći da „moje”, „tvoje”, „naše” i „vaše” nema ipak neke zajedničke dodirne točke. Naprotiv! One nisu beznačajne u rješavanju osobnih problema. Može ih se smatrati općom „shemom” u koju su na zgodan, komplementaran i obogaćivajući način uklapaju one osobne.

Ako se ovako gleda na opće (teoretske!) priloge, onda tu više ne bi smjelo biti mjesta sumnji, negodovanju i osporavanju. Prilog „teoretske” naravi jest pokušaj sinteze sveopćih načela, koja onda u konkretnoj primjeni vrijede za sve, ali ne iscrpljuju konkretnost do u detalje. Oni joj samo pomažu da bude položena na sigurne i općevažeće temelje. Koliko će ta stvarnost biti konkretnost ove ili one „boje”, to nije zadatak „teoretičara”, nego konkretnog „praktičara” koji zna što hoće. Njegovo nije davati bit, nego formu. On treba na svoj način oblikovati „materiju primu”. Ali ako ne postoji „materija prima”, onda je uzaludno jadikovati za nedostatkom „forme”. To nas još jednom dovodi do spoznaje da nema praktičara bez teoretičara, kao što nema prakse bez teorije, ili kao što nema forme bez „materije prime”.

Time pak ne nijećemo potrebu objavljivanja konkretnih iskustava, modela, inicijativa itd. No, istini za volju, da li je i ova vrsta priopćavanja sto postotno konkretno primjenjiva, ili i ona, barem u nekim svojim vidovima, ipak ostaje stvar „teorije”, tj. stvar opće naravi koja se kao takva ne može svugdje i dosljedno primijeniti? Mislim da je tako.

Vjerna svojoj „tradiciji”, Kateheza i u ovom broju donosi priloge i teoretske i praktične naravi, vjerujući da joj je teorija solidna, osnovana i kao takva općeprimjenljiva, i ne zavaravajući se da su njezini „modeli”, „inicijative” i „iskustva” stvar gotovih, konkretnih i zauvijek vrijedećih rješenja.

Uredništvo